

Věc C-901/19

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

10. prosince 2019

Předkládající soud:

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Datum předkládacího rozhodnutí:

29. listopadu 2019

Žalobci a odvolatelé:

CF

DN

Žalovaná a odpůrkyně v odvolacím řízení:

Spolková republika Německo

VERWALTUNGSGERICHTSHOF

BADEN-WÜRTTEMBERG

(Správní soudní dvůr spolkové země Bádensko – Württembersko)

u s n e s e n í

Ve správní věci

CF

-Žalobce-

-odvolatel-

[omissis]

proti

Spolkové republice Německo, kterou zastupuje Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (spolkový ministr vnitra, stavebnictví a domoviny, Německo), kterého zase zastupuje Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge (ředitel Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky),

žalované – odpůrkyni v odvolacím řízení

ve věci přiznání doplňkové ochrany a určení vnitrostátního zákazu vyhoštění

[*omissis*]

a

DN

-žalobce - odvolatel-

[*omissis*]

proti

Spolkové republice Německo, kterou zastupuje Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (spolkový ministr vnitra, stavebnictví a domoviny, Německo), kterého zase zastupuje Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge (ředitel Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky), [*omissis*]

žalované – odpůrkyni v odvolacím řízení

[*omissis*]

ve věci přiznání doplňkové ochrany a určení vnitrostátního zákazu vyhoštění

11. senát Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Správní soudní dvůr Spolkové země Bádensko-Württembersko) [*omissis*]

dne 29. listopadu 2019

rozhodl takto:

I. Řízení se přerušují.

I. Soudnímu dvoru Evropské unie se podle článku 267 SFEU předkládají následující otázky:

1. Brání čl. 15 písm. c) a čl. 2 písm. f) směrnice 2011/95/EU výkladu a používání ustanovení vnitrostátního práva, podle kterého vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během ozbrojeného konfliktu (v tom smyslu, že

civilista by už v důsledku své přítomnosti na dotčeném území čelil reálnému riziku být vystaven takovému ohrožení) v těch případech, ve kterých tato osoba není specificky dotčena z důvodu okolností vlastních její osobní situaci, může existovat jen tehdy, když se zjistil minimální počet již vzniklých civilních obětí (mrtvých a zraněných)?

2. V případě kladné odpovědi na první otázku, má být posouzení, zda vznikne ohrožení v tom smyslu, provedeno na základě komplexního zohlednění všech okolností konkrétního případu? Pokud nikoliv: jaké jiné požadavky vyplývající z unijního práva musí toto posouzení splňovat?

Odůvodnění

I.

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se podává ve dvou řízeních, ve kterých žalobci nadále uplatňují svůj nárok na přiznání doplňkové ochrany. Týká se výkladu čl. 15 písm. c) ve spojení s čl. 2 písm. f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9) (směrnice 2011/95) s přihlédnutím ke článku 4 Listiny základních práv Evropské unie (Listina) a článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP).
- 2 Ustanovení vnitrostátního práva, která jsou relevantní v projednávaném případě, jsou ustanovení Asylgesetz (azylového zákona) ve znění oznámení ze dne 2. září 2008 (BGBl. I, s. 1798), který byl naposledy změněn § 45 zákona ze dne 15. srpna 2019 (BGBl. I, s. 1307) (AsylG). Ustanovení § 4 odst. 1 a 3 AsylG („Doplňková ochrana“), kterým se provádí čl. 2 písm. f) a článek 15 směrnice 2011/95, stanoví:
 - (1) Cizinec má nárok na doplňkovou ochranu, pokud přednesl podstatné důvody pro domněnku, že mu v jeho zemi původu hrozí vážná újma. Vážnou újmu se rozumí
 1. uložení nebo vykonání trestu smrti nebo
 2. mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest
 3. vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu.
 - (2) ...

- (3) Ustanovení § 3c až 3e se použijí obdobně. Pronásledování, ochrana před pronásledováním, respektive opodstatněná obava z pronásledování se nahrazují hrozbou vážné újmy, ochranou před vážnou újmu, respektive reálnou hrozbou vážné újmy; postavení uprchlíka se nahrazuje doplňkovou ochranou.
- 3 ustanovení § 3e AsylG („Vnitrostátní ochrana“), kterým se provádí článek 8 směrnice 2011/95, uvádí:
- (1) Postavení uprchlíka není uděleno cizinci, pokud
 1. v určité části zemi původu nemá opodstatněnou obavu z pronásledování nebo má přístup k ochraně před pronásledováním podle § 3d a
 2. do této části země původu může bezpečně a legálně odcestovat, je mu do ní umožněn vstup a lze důvodně předpokládat, že se v ní může usadit.
 - (2) Při přezkumu otázky, zda část země původu splňuje podmínky podle odstavce 1, se zohlední obecné okolnosti převládající v této části země a osobní situace cizince v souladu s článkem 4 směrnice 2011/95/EU v době přijímání rozhodnutí o žádosti. Za tímto účelem se získají přesné a aktuální údaje z příslušných zdrojů, například informace od Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky a Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu.

II.

- 4 Žalobci jsou afgánští státní příslušníci a pocházejí z provincie Nangarhar. Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky zamítl jejich žádosti o azyl podané ve Spolkové republice Německo. Žaloby podané na Verwaltungsgericht Karlsruhe (Správní soud v Karlsruhe, Německo) a Verwaltungsgericht Freiburg (Správní soud ve Freiburg, Německo) byly neúspěšné. Senát částečně připustil odvolání podaná žalobci. V odvolacím řízení se žalobci nadále domáhají přiznání doplňkové ochrany podle § 4 AsylG. Podpůrně navíc uplatňují nárok na určení zákazu vyhoštění, který se řídí vnitrostátním právem a následuje v pořadí po přezkoumání mezinárodní ochrany [*omissis*]. [K přípustnosti odvolacích řízení]

III.

- 5 Řízení se přerušují za účelem získání rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce podle článku 267 SFEU. Senát usiluje o další objasnění kritérií k přiznání doplňkové ochrany, která vyplývají z unijního práva v případě obecného násilí na civilním obyvatelstvu v důsledku konfliktů. Existují pochybnosti o výkladu čl. 15 písm. c) ve spojení s čl. 2 písm. f) směrnice 2011/95, které se týkají podmínek, za kterých existuje vážné a individuální ohrožení ve smyslu těchto ustanovení (část1). Soudní dvůr dosud neměl příležitost se k tomuto vyslovit. Dosavadní

judikatura jiných soudů je nejednotná. Zatímco se částečně provádí komplexní posouzení na základě všech okolností konkrétního případu, jiné přístupy vychází primárně z počtu civilních obětí (část 2). Odpovědi Soudního dvora jsou relevantní pro rozhodnutí. Závisí na nich úspěšnost žalob. Pokud by vážné a individuální ohrožení záviselo především na počtu civilních obětí, žaloby by bylo třeba zamítnout, pokud jde o hlavní návrhová žádání, která se týkají doplňkové ochrany. Na základě komplexního posouzení i jiných okolností, které odůvodňují riziko, je naopak míra násilí, která v současnosti existuje v provincii Nangarhar, tak vysoká, že žalobci, kteří nedisponují vnitrostátní ochranou, by byli vážně ohroženi již s ohledem na svou přítomnost (část 3).

1.

6. Otázky předložené Soudnímu dvoru se zaměřují na kritéria unijního práva, podle kterých se má posoudit, zda existuje vážné a individuální ohrožení ve smyslu čl. 15 písm. c) ve spojení s čl. 2 písm. f) směrnice 2011/95. Na základě jeho dosavadní judikatury na ně není možné jednoznačně odpovědět. Soudní dvůr sice již rozhodl, že existence vážné a individuální ohrožení z důvodu svévolného násilí během ozbrojeného konfliktu ve smyslu čl. 15 písm. c) směrnice 2011/95 může být v případě, kdy osoba není specificky dotčena z důvodu skutečností vlastních její osobní situaci, výjimečně považována za prokázanou, pokud míra svévolného násilí, kterou se vyznačuje tento konflikt, byla tak vysoká, že existují podstatné důvody domnívat se, že tato osoba by byla z pouhého důvodu své přítomnosti na sporném území vystavena reálnému nebezpečí uvedeného ohrožení (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. února 2009, Elgafaji, C- 465/07). Nevyjádřil se však k tomu, podle kterých kritérií se má určit, zda existuje takové riziko. Je pravda, že zjištění a posouzení skutkového stavu patří do působnosti vnitrostátních soudů. Je však věcí unijního práva určit bližší význam znaku skutkové podstaty, který je třeba naplnit a posoudit, se zřetelem na referenční kritérium. Totéž platí pro intenzitu a rozsah skutkových zjištění potřebných na tento účel (pokud jde o článek 4 Listiny, viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 10. 2019, Dorobantu, C-128/18, bod 50 a násl., zejména bod 55, a bod 58 a násl., zejména body 61 a 63).
7. Z čl. 15 písm. c) ve spojení s čl. 2 písm. f) směrnice 2011/95 jednoznačně nevyplývá, za jakých okolností civilista, který není specificky ohrožený ozbrojeným konfliktem, čelí již z důvodu své přítomnosti na území, na kterém probíhá konflikt, reálnému nebezpečí vážného a individuálního ohrožení. Na jedné straně výše úrovně násilí, která se vyžaduje podle judikatury Soudního dvora, nasvědčuje tomu, že by se mělo očekávat, že už v minulosti vznikl značný počet obětí; to by odpovídalo kvalifikaci takových okolností jako „výjimečné situace“, respektive jako situace „výjimečné povahy“ (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 2. 2009, Elgafaji, C-465/07, bod 37 a následující). Na druhé straně znění a účel tohoto ustanovení nasvědčují tomu, že počtu obětí se nemá připisovat vylučovací funkce, ale mají být – kumulativně - jedním z několika faktorů základem komplexního posouzení situace. Oběti, které již byly utrpěny, z pojmového hlediska nejsou nezbytnou podmínkou ohrožení, ale jen indicií pro

zjištění odpovídajících skutečností. Krom toho by byla narušena preventivní povaha doplňkové ochrany, pokud by se nejprve muselo počkat na skutečný vznik nejzávažnější újmy, než by se poskytla ochrana jiným civilním osobám, zejména těm, kteří unikli před újmou jen útekem a vyhnáním. To naopak nasvědčuje tomu, že výjimečná rizikovost pro civilní obyvatelstvo se má posuzovat komplexně na základě všech kritérií, která jsou za tímto účelem relevantní.

8. V této souvislosti je třeba zohlednit i systematické aspekty. Článek 15 písm. c) směrnice 2011/95 se má jako předpis unijního práva vykládat autonomně. Navzdory tomu Soudní dvůr Evropské unie ověřuje, zda je výklad tohoto ustanovení, který má podat, slučitelný s článkem 3 EÚLP včetně judikatury Evropského soudu pro lidská práva přijaté v souvislosti s tímto článkem (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 2. 2009, Elgafaji, C-465/07, body 28 a 44, s odkazem na rozsudek ESLP ze dne 17. 7. 2008, NA v. Spojené království, 25904/07, body 115 až 117; pokud jde o článek 4 Listiny, viz též rozsudek Soudního dvora ze dne 15. 10. 2019, Dorobantu, C-128/18, bod 56 a následovně). Evropský soud pro lidská práva zase vychází z toho, že článek 3 EÚLP a čl. 15 písm. c) směrnice 2011/95 poskytují srovnatelnou ochranu. Podmínky stanovené v obou ustanoveních mohou být splněny zejména za výjimečných okolností situace, ve které civilní osoba již z důvodu své přítomnosti na dotčeném území čelí určitému riziku (rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, Sufi a Elmi v. Spojené království, 8319/07 a 11449/07, bod 226). Pokud se však při autonomním výkladu čl. 15 písm. c) směrnice 2011/95 má zohlednit, že tento výklad je slučitelný s judikaturou ESLP, nasvědčuje to tomu, že pro doplňkovou ochranu se v každém případě nemají stanovit přísnější podmínky, které musí splnit žadatel o ochranu, než ty, které platí podle článku 3 EÚLP. Ve prospěch tohoto závěru svědčí i skutečnost, že sekundární právo Evropské unie se má vykládat v souladu se základními právy, avšak článek 4 Listiny má podle čl. 52 odst. 3 Listiny stejný smysl a rozsah jako článek 3 EÚLP (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, body 78 a 91).
9. Na základě článku 3 EÚLP se při posuzování, zda by žadatel o ochranu v případě svého návratu čelil reálnému ohrožení („real risk“), mají podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva okolnosti konkrétního případu hodnotit kumulativně („cumulatively“) (rozsudek ESLP ze dne 23. 8. 2016, J. K. a další v. Švédsko, 59166/12, bod 95). Speciálně v předmětné souvislosti Evropský soud pro lidská práva vyhodnotil intenzitu konfliktu a z ní vyplývající reálné ohrožení civilní osoby, že se v důsledku obecného násilí s ní již z důvodu její přítomnosti bude zacházet nepřipustným způsobem, na základě komplexního posouzení různých kritérií, jejichž výběr se označuje za demonstrativní, ale pro případ, o kterém měl rozhodnout, ho považoval za přiměřený, a sice metody a taktiky vedení války a jejich rozšíření, místní rozšíření bojů a nakonec počet mrtvých, zraněných a vyhnaných (rozsudek ESLP ze dne 28. 6. 2011, Sufi a Elmi v. Spojené království, 8319/07 a 11449/07, bod 241 a následující).

2.

10. Odchylně od výše uvedeného vyžaduje předpoklad vážného a individuálního ohrožení podle judikatury německých vyšších soudů týkající se § 4 odst. 1 první věty a § 4 odst. 1 druhé věty bodu 3 AsylG, kterým se provádí čl. 15 písm. c) ve spojení s čl. 2 písm. f) směrnice 2011/95, nezbytně v případě osob, které nejsou specificky dotčeny z důvodů vlastních jejich osobní situaci, kvantitativní zjištění rizika usmrcení a zranění, které je vyjádřené poměrem obětí k celkovému počtu obyvatel na dotčeném území. Takové kvantitativní zjištění se zprv považuje za nezbytnou formální podmínku, bez které je hodnotící celkové posouzení individuálního ohrožení dotčené osoby údajně nesprávné: „Až na základě kvantitativního zjištění...je možné hodnotící celkové posouzení ...“ (BVerwG [omissis]). Zadruhé předpoklad týkající se individuálního ohrožení vyžaduje, aby zjištěný počet obětí dosáhl určitou minimální hodnotu. Je pravda, že Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) neuvedl, jaká je to hodnota. Rozhodl však, že pravděpodobnost usmrcení nebo zranění ve výšce „přibližně 0,12 % nebo přibližně 1:800 za rok“ (rozsudek BVerwG ze dne 17. 11. 2011, 10 C 13.10, bod 7 podle databáze juris) je značně vzdálená od potřebné minimální hodnoty. Při takových počtech obětí nejsou podle judikatury Bundesverwaltungsgericht potřebná další zjišťování týkající se míry rizika, jelikož zjištěný počet obětí odůvodňuje pouze riziko hrozící újmy, které „[je] tak vzdálené od hranice relevantní pravděpodobnosti, že neexistence [tedy nezohlednění dalších okolností] nemůže mít v konečném důsledku žádný vliv“ (rozsudek BVerwG ze dne 17. 11. 2011, 10 C 13.10, bod 23 podle databáze juris). Hodnotící aspekty jsou z tohoto hlediska jen „korekčními úvahami“ (Berlit, ZAR 2017, 110, 118).
11. Na základě těchto požadavků stanovených nejvyšším správním soudem vychází judikatura vyšších správních soudů z toho, že pokud se jedná o riziko 1:800, v každém případě „ani hodnotící celkové posouzení nemůže změnit nic na závěru, že nejsou splněny podmínky stanovené v § 4 odst. 1 druhé větě bodě 3 AsylG“ [omissis]. Pro použití čl. 15 písm. c) ve spojení s čl. 2 písm. f) směrnice 2011/95 v německém právním řádu je proto charakteristický požadavek kvantitativní minimální prahové hodnoty [omissis] [omissis]. [odkazy na rozhodnutí německých vyšších správních soudů].
12. Judikatura jiných evropských států je mimořádně nejednotná, protože se používají rozdílná kritéria a skutkové okolnosti se posuzují odlišně. Rakouský Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) vychází při analýze rizika z celkového posouzení možných rizik a řídí se přitom judikaturou Evropského soudu pro lidská práva [omissis]. [odkazy na rozhodnutí]. Soudy Spojeného království podle všeho připisují značný význam kvantitativním zjišťováním. Bez ohledu na možnou relevantnost kvalitativních kritérií mají počty obětí zřejmě vylučovací význam [omissis]. [odkazy na rozhodnutí]. Kvantitativní úvahy hrají velkou úlohu i v rozhodnutích Cour Nationale du Droit d'Asile (Národní soud pro azylové právo, Francie), který je však hodnotí opačně než výše uvedené soudy [omissis]. [odkaz na rozhodnutí] Conseil du Contentieux des Étrangers (Rada pro cizinecké spory, Belgie) hodnotí mnoho kritérií, mimo počtu obětí a vyhnanců dále druh, počet a rozsah bojů, povahu konfliktu a jeho důsledky pro civilní

obyvatelstvo [omissis]. [odkaz na rozhodnutí]. Švýcarsko není vázané směrnicí 2011/95, ale poskytuje ochranu při konkrétním riziku v důsledku situací, jako je válka, občanská válka a obecné násilí. Při příslušném posuzování je Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Švýcarsko) zdrženlivý vůči číselným údajům, o jejichž spolehlivosti a výpovědní hodnotě pochybuje [viz v této souvislosti i usnesení Bundesverfassungsgericht (Spolkový ústavní soud, Německo) ze dne 25. 4. 2018, 2 BvR 2435/17 [omissis], a kromě nich zohledňuje i mnohé další faktory [omissis]. [odkaz na rozhodnutí] UNHCR konečně podporuje velmi komplexní přístup, podle kterého se mají zohlednit například i nepřímé a dlouhodobé důsledky konfliktu, jakož i obecná ochrana lidských práv (UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30. 8. 2018, s. 104). I v odborné literatuře se prosazují přístupy, které se snaží podpořit posouzení na širokém základě [omissis].

3.

13. Žalobci jsou civilisti z provincie Nangarhar. Na základě vyslechnutí žalobců na jednáních dne 28. listopadu 2019 je i s ohledem na jejich jednotlivou argumentaci nesporné, že se jim doplňková ochrana neposkytne již podle § 4 odst. 1 druhé věty bodu 1 nebo 2 AsylG (čl. 15 písm. a) nebo b) směrnice 2011/95). Krom toho nedospěl senát k přesvědčení, že žalobci jsou z důvodu okolností vlastních jejich osobní situaci specificky dotčeni svévolným násilím, které se vyskytuje v provincii, ve smyslu judikatury Soudního dvora k čl. 15 písm. c) směrnice 2011/95 (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 2. 2009, Elgafaji, C-465/07, bod 39).
14. Podle skutkových zjištění týkající se obecné bezpečnosti situace v Afganistánu v době přijetí tohoto rozhodnutí [čl. 4 odst. 3 písm. a) směrnice 2011/95] by žalobci v případě svého návratu do provincie Nangarhar však už z důvodu své přítomnosti čelili reálnému riziku vážného a individuálního ohrožení v důsledku svévolného násilí způsobeného konfliktem. To však vyžaduje, aby tento předpoklad nebyl vyloučen kvantitativně zjištěným rozsahem dosud zaznamenaných civilních obětí, ale aby byl založený na komplexním posouzení všech relevantních kritérií. K nim patří zejména nediferencované důsledky činů v rámci konfliktu, počet, nepředvídatelnost a zeměpisné rozšíření těchto činů, jakož i z nich vyplývající značný počet vyhnanců a civilních obětí. Tato zjištění lze shrnout takto:
15. V konfliktu v Afganistánu proti sobě bojují vládní bezpečnostní složky s nestátními protivládními aktéry. Síly obou stran jsou velmi rozdrobené a v rozdílné míře se vyznačují korupcí, vnitřními mocenskými boji, nedostatečnou disciplínou a kriminalitou. Jsou úzce spjaté s civilním obyvatelstvem. To platí především pro Talibán a takzvaný „Islámský stát v provincii Khorasan“ (ISKP), kteří částečně najímají zahraniční bojovníky, jakož i muže z řad místního obyvatelstva. Účastníky konfliktu jsou však – na obou stranách – i další militantní seskupení, která mají lokální zázemí a kterým velí náčelníci kmenů, místní vojenští velitelé,

anebo zločinci. Proto se účastníci bojů do značné míry promíchávají s civilním obyvatelstvem.

16. Rozlehlé části provincie Nangarhar se nenachází pod účinnou kontrolou některé ze stran konfliktu. Afgánská vláda ani Talibán zejména nejsou schopni zajistit stabilitu. V této provincii nemá silné postavení jen Talibán. Tato provincie je též baštou ISKP a navíc tam působí několik dalších teroristických skupin. V Nangarharu proto státní ozbrojené síly soustřeďují své operace proti povstalcům, a to jak prostřednictvím pozemních operací, tak prostřednictvím vzdušných útoků. V obou případech jsou dotčena útočiště civilního obyvatelstva, jakož i civilní zařízení, protože povstalci využívají tato místa. Státní složky proto způsobují značnou část civilních obětí. Zejména Talibán, ve kterém navíc existují i vnitřní konflikty, a ISKP však navzájem bojují právě i v Nangarharu. Státní bezpečnostní složky nejsou schopné chránit civilní obyvatelstvo.
17. Bezpečností situace v Nangarharu je však velmi nestálá i proto, že o tuto provincii bojují i povstalci. Tato provincie hraničí s bývalými kmenovými územími v Pákistánu (v současnosti Federally Administered Tribal Areas). Přes otevřenou hranici se mohou bojovníci na obou stranách stáhnout na druhou stranu a militantní skupiny tak získávají zásoby. Hraniční poloha umožňuje pašování zboží z a do Pákistánu. V provincii se navíc ve velkém rozsahu pěstuje mák. Nangarhar je regionem Afganistánu se čtvrtou největší plochou pěstování a v letech 2017 a 2018 zaznamenal rekordní hodnoty vyprodukovaného opia. Produkce opia je jedním z nejdůležitějších zdrojů příjmů protivládních skupin v Nangarharu, které i z tohoto důvodu bojují o tento region.
18. Povstalci způsobují rozsáhlé škody civilistům. ISKP vědomě šíří teror u civilního obyvatelstva tím, že útočí například na školy, nemocnice a charitativní nebo náboženská zařízení. I Talibán však způsobuje civilní oběti. I když oznámil, že chce ušetřit civilní obyvatelstvo, způsob jeho boje nevyhnutelně vede ke svévolnému násilí. To platí především pro povstalce. Zabarikádují se v bytech a využívají civilní zařízení pro své účely, takže se tam na ně i útočí. Státní cíle, které napadají, se často nachází v městských centrech. Jejich bojové metody svévolně způsobují škody například tím, že se rozněcují bomby na rušných místech, přepadávají se veřejně dostupná zařízení nebo se při útocích ani jinak nerozlišuje mezi účastníky bojů a osobami, které nejsou účastníky bojů.
19. Tato povaha konfliktu a tento druh bojových metod v Nangarharu do současnosti vedly k nepřijatelným důsledkům pro civilní obyvatelstvo. V roce 2018 se tam každý týden zaznamenalo průměrně 12, 6 incidentů spojených s konfliktem způsobeným povstalcí. I v roce 2019 byla zaznamenána vysoká míra násilí. Operace ozbrojených sil, útoky, boje mezi povstalcí a kriminalita spojená s konfliktem, které mají za následek civilní oběti, jsou dlouhodobě velmi intenzivní. Jen jako příklad je možné uvést: úmrtí civilistů při leteckých útocích ozbrojených sil a při sebevražedných útocích povstalců (Hisarak a Džalalabád, březen); tisíce vyhnanců v důsledku intenzivních bojů mezi Talibánem a ISKP (Šerzád a Khogyani, duben); zabití šestičlenné rodiny afgánskými ozbrojenými

silami v důsledku omylu (Šerzád, květen); mnoho obětí při sebevražedném útoku na svatební hosty (Pačír-o Agam, červen); desítky civilních obětí v důsledku odpálení série náloží v afgánský den nezávislosti (celý Nangarhar, srpen); úmrtí civilistů v důsledku automobilových bomb a sebevražedných útočníků (Džalalabád a Mohmand Dara, září); okolo 70 obětí v důsledku chybně nasměrovaného útoku bezpilotních letounů armády USA (Khogyani, září); v říjnu vybuchly víceré bomby v celé provincii, kromě jiného si útok na mešitu v Haska Mina vyžádal více než 120 civilních obětí. V září 2019 se v provincii během 24 z 30 dní uskutečňovaly vojenské útoky armády USA, přičemž se uskutečnil jeden až 26 vojenských útoků (průměrně to bylo víc než šest útoků za den).

20. Při počtu obyvatelů od 1,6 do 1,8 milionů osob bylo v Nangarharu v roce 2018 zaznamenaných 1 517 až 1 815 civilních obětí (mrtvých a zraněných). To odpovídá 0,08 až 0,11 % obyvatelstva, resp. poměru 1:1190 až 1:880. Byl však zaznamenan i mimořádně vysoký počet domácích vyhnanců. Třetinu obyvatelstva Nangarharu tvoří vyhnanci a navrátilci. V roce 2018 bylo z Nangarharu vyhnáno více než 12 000 osob a do Nangarharu bylo vyhnáno více než 11 000 osob. Počet osob, které žijí v provizorních obydlích, je vysoký, tak jako náklady civilního obyvatelstva na uspokojení základních potřeb. Lékařská péče, potravinová bezpečnost a hygienické standarty jsou nedostatečné. Počet vyhnanců v roce 2019 pravděpodobně značně stoupl zejména v důsledku bojů mezi povstalci a pokusy státních bezpečnostních složek vyhnat povstalce z částí Nangarharu. V březnu 2019 bylo v důsledku bojů v Kunaru a Nangarharu vyhnáno 21 000 osob, mezi kterými se nacházela více než polovina obyvatelstva jednoho z dotčených okresů. V květnu bylo v důsledku intenzivních bojů mezi povstalci, do kterých později zasáhly i státní vojenské jednotky, v Šerzádu a Khogyani vyhnáno více než 56 000 osob. Začátkem srpna 2019 bylo v celém Nangarharu vyhnáno více než 4 000 osob. Jen v důsledku těchto událostí bylo v roce 2019 doposud vyhnáno více než 81 000 osob, tedy okolo 5 % obyvatelů v Nangarharu.
21. Žalobci nemají k dispozici vnitrostátní ochranu (§ 3e AsylG, článek 8 směrnice 2011/95). Podle skutkových zjištění senátu města Kábul, Herát a Mazár-e Šaríf sice navzdory značným těžkostem pro části civilního obyvatelstva a znepokojující bezpečnostní situaci v zásadě přichází do úvahy jako místa, ve kterých se reálně může poskytnout vnitrostátní ochrana. Dospělí práceschopní muži bez vyživovacích povinností jsou schopni zajistit si existenční minimum i bez existujícího rodinného nebo sociálního zázemí. Od zranitelnějších osob však zpravidla nelze očekávat, aby se tam usadily [omissis] [omissis]. [odkazy na rozhodnutí německých soudů a soudů jiných evropských států]
22. Žalobce v [prvním] řízení [omissis] je vdovec a v případě svého návratu do Afganistánu by byl sám odpovědný za dítě, které se mu narodilo v roce 2015. Jeho vzdálenější rodinní příslušníci žijí výlučně v Nangarharu a zázemí v Kábulu, Herátu nebo Mazár-e Šaríf nemá. Musel by se sám starat o dítě a za poměrů, které panují v Afganistánu, by nemohl současně zajistit živobytí pro sebe a pro dítě. Existenční minimum by nebylo zaručené.

- 23 Žalobce ve [druhém] řízení [omissis] je ženatý a má pět dětí. Není dostatečně jisté, zda tato sedmičlenná rodina by v uvedených třech městech mohla najít přiměřené bydlení a žalobce, na kterého měl celý život rozhodující vliv jeho otec a který nemá žádné vzdělání a celkově nevyvolává dojem, že je velmi životaschopný, by navíc bez podpory a pomoci svých rodinných příslušníků s dostatečnou pravděpodobností nemohl zabezpečit živobytí pro své děti, pro svou manželku a pro sebe. Existenční minimum by též nebylo zaručené.

IV.

- 24 [omissis] [omissis]

[procesní náležitosti, podpisy]

PRACOVNÍ DOKUMENT